

Nr 53.

Av herr **Mårtensson m. fl.**, om viss skärpning av den utländska artister åvilande skattskyldigheten.

I Kungl. Maj:ts förordning nr 128 av år 1908 stadgas i 4 § 2 mom., att »Utlänning, som medverkar vid av svensk eller utlänning given offentlig föreställning, offentligt utförande av musik, såsom kafékoncert och dylikt, eller vid annan offentlig tillställning, som ej är att hänföra under 3 mom., skall, oavsett huruvida inträdes- eller annan avgift därvid uppbäres eller tillställningen är avgiftsfri, erlægga särskild bevillningsavgift med tio procent av den inkomst, som på grund av hans medverkan tillflyter honom, vare sig denna inkomst utgöres av i penningar bestämd ersättning, naturaförmåner eller andel av inkomsten å tillställningen. Avgiften skall i varje fall utgå med minst femtio öre för varje dag medverkan lämnas av utlänning eller ersättning till honom beräknas».

Denna beskattning vore avsedd att så långt som möjligt i beskattningshänseende likställa de utlänningar, som skatten berörde, med motsvarande svenska yrkesutövare. Under den tid av cirka 25 år, som förflutit sedan denna skatteprocent för utländska artister fastställdes, har dock den allmänna inkomstbeskattningen undergått en betydande höjning, varigenom de svenska artisterna numera drabbas betydligt hårdare i skattehänseende än de utländska. Detta har givit anledning till att frågan om höjning av artistskatten genom framförda motioner gjorts till föremål för riksdagens prövning vid tvenne tillfällen, dels år 1925 och dels år 1931. Bevillningsutskottet som förehaft dessa motioner till behandling, har i båda fallen yrkat avslag å motionerna och utskottets förslag ha av riksdagen bifallits.

Utskottet har dock ansett att en mindre höjning av artistskatten inte vore obefogad. Sålunda framhåller utskottet i sitt utlåtande nr 29 år 1925, bland annat. »Enligt utskottets mening borde syftet med artistskatten alljämt anses vara att åstadkomma en skattetunga, som så nära som möjligt motsvarade den, vilken åvilade motsvarande svenska yrkesutövare, om än någon full motsvarighet i sådant hänseende, på grund av kommunalskattens väsentligen olika höjd på olika orter, givetvis vore omöjlig att åstadkomma. Från den sålunda angivna synpunkten och med hänsyn till den ökning, den allmänna inkomstbeskattningen undergått sedan år 1908, då skatteprocenten för artistskatten fastställdes, förefaller det icke osannolikt, att någon höjning av nämnda skatteprocent kunde numera vara påkallad.» Utskottet förutsatte dock att frågan borde bli föremål för utredning innan någon höjning blev

företagen och anförde i syfte härtill att »Säkerligen komme också Kungl. Maj:t att ägna frågan sin uppmärksamhet.»

Nu har det förflutit cirka 8 år, sedan utskottet avgav sitt här citerade utlåtande, och under denna tid har den allmänna beskattningen ökats avsevärt, medan artistskatten allt fortfarande utgår med samma procentsats som blev fastställd år 1908. Det torde numera få räknas till undantagen, att någon skattskyldig svensk medborgare endast har att erlægga 10 % av sin inkomst i skatter. Tvärtom förekommer det i flera samhällen att beskattningen uppgår till 30 % och därutöver. Det kan knappast vara rättvist att utländska musik- och konstutövare i skattehänseende skola gynnas framför landets egna medborgare. Sedan flera år tillbaka råder även bland de svenska musikerna en synnerligen svår arbetslöshet. Enligt uppgift lär cirka 500 yrkesmusiker här i landet vara utan sysselsättning inom sitt yrke. Under sådana förhållanden förorsakar det bitterhet bland dessa konstutövare att de i skattehänseende skola intaga en betydligt oförmånligare ställning än de utländska musikerna och därigenom få det svårare att kunna konkurrera med dessa om arbetstillfällena.

Under återopande av det nu anförda hemställs,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av kungl. förordningen nr 128 av år 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, att den i paragraf 4, mom. 2 stadgade bevillningsavgiften fastställs att utgå med tjugo procent av den inkomst, som på grund av hans medverkan tillflyter honom, dock att minsta avgiften skall utgöra kronor 2: — per dag.

Stockholm den 16 januari 1934.

J. V. Mårtensson.

Evert Frankenberg.

Olof Nilsson.

Gustaf Karlsson.